

Arrest

nr. 157 052 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 8 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten ⁽¹⁾:

(..)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/08/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11/05/2009, 10/08/2009 en 19/01/2010. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstig bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan hendel, verkoop aan een niet erkend persoon of zonder machtiging, mededader van wapens, oorlogswapens: diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, diefstal met geweld of bedreiging, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 21/05/2010 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Betrokkene heeft zich tevens schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, als mededader, feiten waarvoor hij op 13/07/2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene heeft zich ook nog schuldig gemaakt aan een diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, diefstal met geweld of bedreiging als mededader, feiten waarvoor hij op 12/11/2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich ook nog gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van vertoon van wapen, vrijheidsberoving, wederrechtelijk door particulier, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 23/11/2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Het feit dat betrokkene in België een kind en mogelijks een vriendin heeft met een geldige verblijfsvergunning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in desproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen diep aangaande. Indien betrokken effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geen zins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Gezien het winstgevende en herhaaldelijke karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene kan er worden afgeleid dat hij een ernstig reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. Het winstoogmerk en het herhalende karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”.

Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen deze “beslissing tot verwijdering” werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend door de verzoekende partij.

In zoverre uw Raad zou beslissen tot schorsing en/of nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.2. Bij arrest nr. 156 799 van 20 november 2015 werd het beroep tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 10 augustus 2015 verworpen. Het betoog van de verzoekende partij is bijgevolg niet meer dienstig.

2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"A. ALGEMEEN

1. Door de bevoegde overheid werd een inreisverbod opgelegd van acht jaar en dit op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet en de daarbij gegeven motivering is irrelevant omdat deze rechtsnorm slechts toestaat dat men een inreisverbod oplegt van maximaal drie jaar.

In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid rekening te houden met de concrete elementen van een dossier, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert

op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Eveneens dient rekening te worden gehouden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

B. HET PRIVE-, GEZINS- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen. Dit wordt in de bestreden beslissing ook erkend.

Verzoeker heeft een strafrechtelijk verleden, doch dit kan niet worden bekeken zonder rekening te houden met het langdurige verblijf van verzoeker in België en zijn familie- en gezinsleven.

De heer (...) heeft een zeer sterke band met zijn zoon, (...).

De zoon van verzoeker is geboren op 28 maart 2002 te Antwerpen. Hij is hier sindsdien opgegroeid. Tot zijn zeven jaar verbleef Ahmed bij zijn vader. De moeder heeft het gezin echter snel na de geboorte van Ahmed verlaten.

In 2009 komt Ahmed onder toezicht te staan van de jeugdrechtbank en wordt hij ondergebracht in CKG Open Poortje omdat verzoeker op dat moment in de gevangenis verblijft. Sinds oktober 2014 verblijft Ahmed bij De Twee Gezusters te 2970 's Gravenwezel, Thuysaert 1-4.

Momenteel loopt Ahmed school in het Vrij Technisch Instituut te 2240 Zandhoven, Langestraat 199 (stuk 5). Hij heeft een legaal verblijf (A-kaart).

Ook tijdens de gevangenisstraf van verzoeker hebben zij vader en zoon sterke contacten blijven onderhouden. Zij schreven veelvuldig brieven naar elkaar (stuk 3). De zoon van verzoeker kwam zeer regelmatig op bezoek in de gevangenis (stuk 4), wat zo werd afgesproken met de begeleiding van CKG Open Poortje en, sinds oktober 2014, De Twee Gezusters.

Verzoeker brengt onder stuk 6 verschillende foto's voor waaruit de sterke en intense banden blijken van vader en zoon. Deze banden bestonden reeds alvorens verzoeker een strafrechtelijke veroordeling opliep en zijn sindsdien niet afgezwakt of verbroken.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij al zeer geruime tijd in België verblijft, hetgeen gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt gestaafd aan de hand van het administratief dossier. Ook hiervan kan geen abstractie worden gemaakt in de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker.

Uit deze feiten moet worden vastgesteld dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 en 24 Handvest.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in

Voor eensluidend verklaard afschrift

het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

C. HET ONNAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ

4. Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Noch uit de bestreden, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat op een abstracte en onzorgvuldige manier tewerk bij de noodzakelijke belangenafweging.

De standaardformulering in de bestreden beslissing is hiervan exemplarisch. Er wordt gesteld dat verzoeker "een kind" heeft, wat allesbehalve doet vermoeden dat men concreet gekeken heeft naar de situatie van verzoeker en zijn zoon, Ahmed, zoals hierboven beschreven (supra: het privé-, gezins- en familielevens van verzoeker).

Hoe kan men een concrete belangenafweging maken als men spreekt van "een kind" en, bovendien, "mogelijks een vriendin"? Dit doet allesbehalve vermoeden dat men een individueel onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen in rekening worden gebracht van de specifiek voorliggende zaak.

De afwegingen van het algemeen belang zijn evenzeer abstract en nietszeggend.

Op algemene wijze stelt men dat er het inreisverbod van acht jaar geen "breuk" van de "familiale relaties" zou betekenen. Hoe de verwerende partij tot deze opmerkelijke stelling, dewelke allesbehalve evident is, komt is een raadsel. De uitvoering van het inreisverbod zou verzoeker immers verhinderen zich opnieuw te verenigen met zijn gezin binnen een redelijke termijn, waardoor er sprake is van een

definitieve scheiding. Moderne communicatiemiddelen kunnen evenmin ervoor zorgen dat een periode van maar liefst acht jaar kan worden overspannen. Evenmin is het gegarandeerd dat de verwerende partij een opheffing van het inreisverbod zou toestaan voor het einde van de duurtijd ervan (dit is zelfs uitermate onwaarschijnlijk omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden). Verzoeker zou nadien nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn gezin, waarbij men waarschijnlijk wederom zal opwerpen dat de openbare orde moet worden beschermd.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook abstract en niet toegespitst op de voorhanden zijnde zaak.

Dit bewijst opnieuw dat er geen nauwkeurig onderzoek werd verricht van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. GEEN AFDOENDE MOTIVERING

5. BIJKOMEND, wijst verzoeker erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is. Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat. Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen in hoofde van verzoeker werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

In het bijzonder blijft de vraag open hoe het gezins- en privéleven van verzoeker werd afgewogen t.a.v. zijn zoon. Werden hun intense banden in rekening gebracht, rekening houdende met hun regelmatige contacten via bezoek en brieven (supra: het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker)?

Hoe komt men tot de zeer opmerkelijke vaststelling dat het geen breuk zou betreffen van het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker, terwijl er een inreisverbod werd opgelegd van acht jaar?

Hoe werd bovendien het zeer lange verblijf van verzoeker in België afgewogen en het gebrek aan enige binding met Israël?

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om een inreisverbod op te leggen, laat staan met een duurtijd van meer dan vijf jaar (artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet);

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van maar liefst acht jaar.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Verzoeker wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.5. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

*In casu stelde de verwerende partij vast dat verzoekende partij zich aan diverse strafbare feiten schuldig heeft gemaakt en dat het winstoogmerk en herhaaldelijk karakter van het criminele gedrag de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod verantwoordt. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen *an sich* niet maar meent dat er rekening had moeten gehouden worden met haar privé-, gezins- en familielevens in België. Zij verwijst naar artikel 8 van het EVRM.*

2.6. De Raad dient vooreerst vast te stellen dat de bestreden beslissing wel degelijk een overweging inhoudt inzake artikel 8 van het EVRM, meer bepaald wordt gesteld: "Het feit dat betrokkene in België een kind en mogelijks een vriendin heeft met een geldige verblijfsvergunning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in desproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen diep aangaande. Indien betrokken effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geen ernstig nadeel te vormen."

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden als zou het bestuur geen rekening hebben gehouden met haar gezins- en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat het *in casu* gaat om een eerste toelating nu verzoekende partij nooit gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk.

De Raad wijst daarnaast op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8

januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). *In casu* dringt de vaststelling zich op dat verzoekende partij niet samenwoont met haar zoon die door de Jeugdrechtbank werd geplaatst en dit al sinds 2010, zijnde vijf jaar geleden. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van een volwassene die voor hem instaat of indien het wat ouder is verzoeker niet kan opzoeken in het land van herkomst. Door de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat moderne communicatiemiddelen er niet voor kunnen zorgen dat een periode van acht jaar wordt overbrugd en dat een opheffing van het inreisverbod hypothetisch is, kan verzoekende partij geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Het door verzoeker gestelde als zou de bestreden maatregel elk gezinsleven onmogelijk maken, blijkt dan ook niet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat dezelfde feitelijke omstandigheden zich voordeden als in de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij motiveert in de bestreden beslissing dat het gezins- en privéleven van verzoekende partij haar niet automatisch recht op verblijf geeft. Zoals hoger werd vastgesteld belet de bestreden beslissing niet dat er contacten zijn tussen verzoekende partij en haar kind, evenmin dat haar kind haar zou bezoeken, zodat ook hier de verwerende partij kan gevolgd worden waar deze stelt dat het inreisverbod geen breuk in de familiale relaties betekent. Er wordt tevens op gewezen dat verzoekende partij op elk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van voormeld recht op gezinsleven zodat het inreisverbod geen nadeel hoeft te vormen wanneer blijkt dat verzoekende partij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Het gegeven dat het bestuur in de bestreden beslissing verwijst naar “*een kind*” doet geen afbreuk aan het feit dat het bestuur de gezinssituatie tussen verzoekende partij en haar zoon wel degelijk in haar beoordeling betrokken heeft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor. Gelet hierop ligt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest voor.

2.7. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat de zoon van de verzoekende partij geplaatst werd door de Jeugdrechtbank en reeds meer dan vijf jaar niet meer samenwoont met verzoekende partij en voorts niet blijkt dat de bestreden beslissing inhoudt dat verzoekende partij en haar zoon geen contacten meer zouden kunnen onderhouden, maakt zij evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest aannemelijk.

2.8. Wat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn betreft, blijkt dat deze werd omgezet in de Belgische wetgeving. Verzoekende partij geeft niet aan dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Aldus kan de verzoekende partij niet rechtstreeks de schending van een bepaling van genoemde richtlijn inroepen.

2.9. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Voorts blijkt dat verwerende partij wel degelijk gemotiveerd heeft omtrent artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst nogmaals naar haar relatie met haar zoon, maar zoals blijkt uit de bespreking hoger kan dit geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt voorts met haar verwijzing naar haar jarenlange – illegaal – verblijf op het Belgische grondgebied alsook het feit dat zij geen binding zou hebben met Israël, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, foutief of met schending van artikel 8 van het EVRM werd genomen.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging en het hoorrecht, van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Een adequate motivering (‘a reasoned decision’) maakt het mogelijk om de motieven te kennen die aan de grondslag van het inreisverbod liggen te kennen, zodat de betrokken vreemdeling zijn rechten kan verdedigen mocht hij in beroep, maar tevens stelt een adequate motivering de beroepsinstantie in staat het terugkeerbesluit op zijn rechtmatigheid te toetsen (‘daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel’). Conclusies van advocaat-generaal Wathelet in zaken C-166/13 en C-249/13 van 25 juni 2014.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december

2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In de Akerberg-zaak bevestigde het Hof zijn rechtspraak dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moeten worden geëerbiedigd wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt, zodat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat die grondrechten toepassing vinden. Wanneer het Unierecht toepasselijk is, impliceert dit dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden. Een nationale regeling valt binnen het toepassingsgebied van het Unierecht wanneer er een rechtstreeks verband bestaat tussen de nationale regeling en het Unierecht. Ook wanneer een lidstaat een beoordelingsbevoegdheid ('discretionary power') uitoefent die in Unieregelgeving is voorzien, dan brengt deze lidstaat het Unierecht ten uitvoer in de zin van artikel 51, lid 1 van het Handvest. DESOMER stelt samenvattend dat een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, binnen de werkingsfeer van het Unierecht valt, wanneer hij werd aangenomen ter omzetting van een richtlijn, of wanneer hij invloed heeft op door het Unierecht verzekerd recht.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

3 Het moet worden vastgesteld dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu moet worden vastgesteld dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit OF aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede

lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Er moet op worden gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient Uw Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij wijst hierom naar het feit dat hij, indien hij zou zijn gehoord, zijn intense banden met zijn zoon, Ahmed, had kunnen verduidelijken aan de Dienst Vreemdelingenzaken (door het geven van concrete duiding en bijhorende stukken; supra: het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker).

De band tussen verzoeker en zijn zoon is van cruciaal belang om een correcte en individuele belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM uit te voeren.

De aangebrachte elementen in het kader van huidige procedure (met de bijhorende stukken; supra: het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker) maken het aannemelijk dat deze de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken konden beïnvloeden:

De heer (...) heeft een zeer sterke band met zijn zoon, (...).

De zoon van verzoeker is geboren op 28 maart 2002 te Antwerpen. Hij is hier sindsdien opgegroeid. Tot zijn zeven jaar verbleef Ahmed bij zijn vader. De moeder heeft het gezin echter snel na de geboorte van Ahmed verlaten.

In 2009 komt Ahmed onder toezicht te staan van de jeugdrechtbank en wordt hij ondergebracht in CKG Open Poortje omdat verzoeker op dat moment in de gevangenis verblijft. Sinds oktober 2014 verblijft Ahmed bij De Twee Gezusters te 2970 's Gravenwezel, Thuysaert 1-4.

Momenteel loopt Ahmed school in het Vrij Technisch Instituut te 2240 Zandhoven, Langestraat 199 (stuk 5). Hij heeft een legaal verblijf (A-kaart).

Ook tijdens de gevangenisstraf van verzoeker hebben zij vader en zoon sterke contacten blijven onderhouden. Zij schreven veelvuldig brieven naar elkaar (stuk 3). De zoon van verzoeker kwam zeer regelmatig op bezoek in de gevangenis (stuk 4), wat zo werd afgesproken met de begeleiding van CKG Open Poortje en, sinds oktober 2014, De Twee Gezusters.

Verzoeker brengt onder stuk 6 verschillende foto's voor waaruit de sterke en intense banden blijken van vader en zoon. Deze banden bestonden reeds alvorens verzoeker een strafrechtelijke veroordeling opliep en zijn sindsdien niet afgezwakt of verbroken.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij al zeer geruime tijd in België verblijft, geen binding meer heeft met Israël en zijn laatste strafrechtelijke veroordeling dateert van 2010. Ook hiervan kan geen abstractie worden gemaakt in de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker.

Deze elementen maken het aannemelijk dat de thans door de verzoekende partij aangereikte informatie van die aard is dat zij mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben. De bestreden beslissing schendt hierdoor bovenvermelde bepalingen.”

2.12. De Raad wijst er voorts op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij nauwe contacten onderhoudt met haar zoon. Dit zijn evenwel gegevens die aan de verwerende partij ter kennis waren nu uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij erkent dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar zoon. Ook het jarenlange (illegale) verblijf op het grondgebied was bekend aan de verwerende partij nu zij ook motiveert omtrent het privéleven van de verzoekende partij. Hetzelfde kan gezegd worden over het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij. Dat deze gegevens niet van die aard waren dat het tot een andere besluitvorming aanleiding kon geven, blijkt uit de bespreking hoger.

Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.13. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.14. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheid-, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“A. ALGEMEEN

1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot

een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur moet bij toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling. In die zin schrijft het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur dan ook voor om in voorkomend geval een afweging, dit is een 'fair balance'-toetsing, door te voeren zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (RvV 22 juni 2015, nr. 148 256).

Artikel 8 EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

B. HET PRIVE-, GEZINS- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen. Dit wordt in de bestreden beslissing ook erkend.

Verzoeker heeft een strafrechtelijk verleden, doch dit kan niet worden bekeken zonder rekening te houden met het langdurige verblijf van verzoeker in België en zijn familie- en gezinsleven.

De heer Ibrahim Yasser Ezat heeft een zeer sterke band met zijn zoon, Ahmed Yasser Ezat.

De zoon van verzoeker is geboren op 28 maart 2002 te Antwerpen. Hij is hier sindsdien opgegroeid. Tot zijn zeven jaar verbleef Ahmed bij zijn vader. De moeder heeft het gezin echter snel na de geboorte van Ahmed verlaten.

In 2009 komt Ahmed onder toezicht te staan van de jeugdrechtbank en wordt hij ondergebracht in CKG Open Poortje omdat verzoeker op dat moment in de gevangenis verblijft. Sinds oktober 2014 verblijft Ahmed bij De Twee Gezusters te 2970 's Gravenwezel, Thuysaert 1-4.

Momenteel loopt Ahmed school in het Vrij Technisch Instituut te 2240 Zandhoven, Langestraat 199 (stuk 5). Hij heeft een legaal verblijf (A-kaart).

Ook tijdens de gevangenisstraf van verzoeker hebben zij vader en zoon sterke contacten blijven onderhouden. Zij schreven veelvuldig brieven naar elkaar (stuk 3). De zoon van verzoeker kwam zeer regelmatig op bezoek in de gevangenis (stuk 4), wat zo werd afgesproken met de begeleiding van CKG Open Poortje en, sinds oktober 2014, De Twee Gezusters.

Verzoeker brengt onder stuk 6 verschillende foto's voor waaruit de sterke en intense banden blijken van vader en zoon. Deze banden bestonden reeds alvorens verzoeker een strafrechtelijke veroordeling opliep en zijn sindsdien niet afgezwakt of verbroken.

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij al zeer geruime tijd in België verblijft, hetgeen gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt gestaafd aan de hand van het administratief dossier. Ook hiervan kan geen abstractie worden gemaakt in de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoeker.

Uit deze feiten moet worden vastgesteld dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 en 24 Handvest.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

C. DE BELANGENAFWEGING: ONNAUWKEURIG EN ONZORGVULDIG

4. Conform de rechtspraak van het EHRM, heeft elke Staat het recht om, met respect voor verdragsverplichtingen, de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen zelf te regelen. Het EVRM verleent het recht niet aan vreemdelingen om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven, en

Staten hebben de bevoegdheid om een vreemdeling uit te wijzen die strafrechtelijk veroordeeld wordt met het oog op de handhaving van de openbare orde. Niettemin moet elke uitwijzingsbeslissing voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 EVRM: wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportioneel ten opzichte van het beoogde legitieme doel:

The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuit of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued.

Vrij vertaald:

Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling tot binnenkomst of verblijf in een bepaald land waardoor, in de uitvoering van hun taak tot handhaving van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid om een vreemdeling die werd veroordeeld voor criminele feiten uit te wijzen. Echter, dergelijke beslissing moet, in zoverre dit een inmenging uitmaakt van het recht beschermd onder paragraaf 1 van artikel 8, in overeenstemming zijn met de wet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en, in het bijzonder, evenredig met het nagestreefde legitieme doel.

(EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62)

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals in casu het geval is en integraal betwist door verzoeker, volstaat hoe dan ook niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door een bevel om het grondgebied te verlaten, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij wijst er voorts op dat verzoeker drie kinderen heeft in België, waarvan de jongste momenteel één jaar is. Het hoger belang van de kinderen is van primordiaal belang:

On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Vrij vertaald:

Op dit punt, herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, ter ondersteuning van het idee dat in alle beslissingen met betrekking tot kinderen, hun belang het

allerbelangrijkste zijn (zie Neulinger en Shuruk t.. Zwitserland, reeds aangehaald, § 135, en X t. Letland, reeds aangehaald, § 96). Terwijl ze alleen niet beslissend kunnen zijn, moet aan deze belangen zeker een aanzienlijke gewicht worden toegekend. Dienovereenkomstig, moeten nationale besluitvormingsorganen, in principe, elk bewijsmateriaal beoordelen ten aanzien van de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en evenredigheid van elke verwijdering van een niet-nationale ouder met het oog op een effectieve bescherming en het geven van voldoende gewicht aan de belangen van de kinderen die hierdoor rechtstreeks worden getroffen.

(EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62)

5. In de bestreden beslissing wordt kennelijk (in abstracto) geoordeeld dat er geen schending is van artikel 8 EVRM.

Deze afweging in de bestreden beslissing, dewelke uiterst summier is gebeurd, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 en 24 Handvest.

De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat de bestreden beslissing “geen breuk” zou betekenen van het gezins- en familieleven. In casu werd er immers een inreisverbod opgelegd van maar liefst acht jaar!

De uitvoering van het inreisverbod zou verzoeker derhalve verhinderen zich opnieuw te verenigen met zijn gezin binnen een redelijke termijn, waardoor er sprake is van een definitieve scheiding. Moderne communicatiemiddelen kunnen evenmin ervoor zorgen dat een periode van maar liefst acht jaar kan worden overspannen.

Verzoeker zou nadien nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn gezin. Evenmin is het gegarandeerd dat de verwerende partij een opheffing van het inreisverbod zou toestaan voor het einde van de duurtijd ervan (dit is zelfs uitermate onwaarschijnlijk omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden).

Ahmed zou hierdoor, na zijn moeder, ook zijn vader quasi-definitief verliezen. Dit laatste is uitermate nefast voor de minderjarige.

Het kan dan ook niet worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind.

De belangen van het kind dienen de eerste overweging te zijn (artikel 24 Handvest en EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62).

Ieder kind heeft het recht om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).

Ahmed verloor al eerder zijn moeder en dreigt nu ook zijn vader te verliezen indien de bestreden beslissing effectief wordt uitgevoerd, in weerwil van bovenvermelde artikelen.

Ten overvloede wijst verzoeker erop dat niet kan worden verwacht van Ahmed dat hij zijn vader achterna reist. Hij is in België geboren en verblijft hier reeds heel zijn leven. Hij groeide hier op, spreekt de taal en volgt hier school. De ontworteling uit zijn omgeving zou, door een gedwongen (en quasi-definitieve) verhuis naar Israël, immens zijn.

Evenmin neemt de verwerende partij in acht dat, gelet op de Boultif/Üner criteria:

- Verzoeker reeds zeer lang in België verblijft. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België is vele malen groter dan zijn gebondenheid met Israël;
- Verzoeker inderdaad een strafrechtelijk verleden heeft, maar dat de laatste veroordeling van verzoeker dateert van 2010, oftewel vijf jaar geleden. Sindsdien is verzoeker geenszins meer betrokken geweest bij een strafrechtelijk onderzoek.

3. Een concrete en rechtvaardige belangenafweging zoals verplicht gesteld door artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft niet plaatsgevonden. Hierdoor handelt de verwerende partij eveneens onzorgvuldig en onredelijk.

De bestreden beslissing is hierom onwettig.”

2.16. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.18. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.19. Verzoekende partij verwijst weerom naar de sterke banden die zij heeft met haar zoon. De Raad verwijst naar de bespreking van de vorige middelen waaruit gebleken is dat het gezinsleven met haar zoon noch diens hoger belang als kind de bestreden beslissing in de weg staat. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat moderne communicatiemiddelen in casu niet afdoende zijn, kan aan de bespreking hoger geen afbreuk doen evenmin als haar betoog inzake de duurtijd van het inreisverbod en het feit dat zij mogelijks geen recht op verblijf zal krijgen.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij – die nooit tot een verblijf is gemachtigd in België – niet aannemelijk maakt dat de rechtspraak waarnaar zij verwijst op haar van toepassing is, benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing alsook uit het administratief dossier dat verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van een minderjarig kind alsook dat dit kind reeds jarenlang geplaatst is door de Jeugdrechtbank en niet samenwoont met verzoekende partij die meermaals in de gevangenis heeft verbleven. Verzoekende partij maakt met haar verwijzing naar haar jarenlange – illegaal – verblijf op het Belgische grondgebied alsook het feit dat haar strafrechtelijke veroordelingen reeds vijf jaar geleden zijn, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, foutief of met schending van artikel 8 van het EVRM werd genomen.

2.20. Voor zover als nodig verwijst de Raad voor het overige naar zijn bespreking van de overige middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER